

ROČNÍK 3 - ČÍSLO 6

VYŠLO V PROSINCI 2009

MÁME KLUBOVÝ PRAPOR

Na myšlenku mít vlastní klubový prapor přišli naši členové, účastníci druhého ročníku Memoriálu zakladatelů výsadkového vojska před třemi roky. Zasněně a s úžasem tehdy hleděli na stojany praporů, na které stoupaly vlajky klubů Prostějova, Chrudimi a Liberce. Ozvala se hrdost výsadkářů na příslušnost ke členství ve svém klubu Vojenských výsadkových veteránů Praha a tuto hrdost by vlastní prapor výrazně umocňoval.

Výsadkáři jsou muži činu. K vlastní realizaci svých myšlenek nemají nikdy daleko. Začalo se dle zdařilého návrhu praporu, návrhu zpracovaného členem našeho klubu Quidou Quiquerezem. Počala však také nečekaně obtížná cesta hledání a výběru výrobní firmy limitovaná zvláště omezenými finančními prostředky.

Přes sponzorské dary (kdy např. člen našeho klubu Bohuslav Turek přispěl na vlajku částkou 5000 Kč) se konečná použitelná částka zdaleka nepřibližovala 41 000 Kč, požadovaných výrobní firmou v Nelahozevsi. Zde ani třikrát opakovaná jednání, zaměřená na snížení ceny, neuspěla.

Po usilovném snažení a hledání byla skupinou dobrovolníků nakonec vybrána firma paní Svatošové v Dejvicích. Její finanční požadavky se jevily jako přijatelné. Obtíže však nastaly po řádném zadání zakázky. Firma nebyla dokonale technicky vybavena na tak velkou zakázku, přes tuto skutečnost ji přijala.

Velikost praporu 700 x 900 mm a zvláště pak požadovaná velikost písma byla zakázka, se kterou se firma jen s obtížemi vyrovnala.

Vlajka je dokončena. Je dle grafického návrhu v žádaném rozměru. Prvá strana vyjadřuje příslušnost ke Klubu vojenských výsadkových veteránů Praha. Druhá strana vyjadřuje příslušnost pražských veteránů k výsadkovému vojsku ČR.

Při této příležitosti je třeba ocenit zvláště dlouhodobou a pečlivou práci grafika kolegy Quiquereze a také usilovnost, houževnatost a pracovitost, včetně zhotovení praporové žerdě, kolegů Tvrze, Laciny, Štrajta a Kořízka.

Vlajka bude prezentována a slavnostně pokřtěna na výročním shromáždění našeho klubu dne 5. prosince 2009.

Stanislav Lacina

OHLÉDNUTÍ ZA SRAZEM VETERÁNŮ SPORTOVNÍHO PARAŠUTISMU PO 60 LETECH

V pátek 11. září na většině území České republiky přelo a předpověď na neděli nebyla o moc lepší. A tak nás velmi mile překvapilo, když se na pražských Letňanech sjelo na 150 bývalých členů Svazu brannosti, Sokola, Dosletu i Svazarmu, aby si připomněli, že se před šedesáti lety u nás začal drát na světlo světa nový sport, který si brzy dobyt světovou pověst a uznání.

Účastníky uvítali představitelé pořadatelů – předseda KVVV Praha gen. doc. Ing. Pavel Gavlas, Csc., a hlavní inspektor paravýcviku AeČR Přemysl Nosek. Prezident KVVV ČR plk. Ing. Jindřich Starý zhodnotil významnou úlohu, kterou sehrály paraoddíly Sokola v letech 1948 – 1950 při budování útvarů výsadkového vojska. Od roku 1952 převzala štafetu výcviková střediska branců a záloh Dosletu a Svazarmu. Zdravici parašutistů SNA a KVV SR přednesl prezident KVV SR plk. Ing. Anton Múdry. Připomněl průkopnickou činnost parašutistů SNA, kteří razili cestu novému sportu již v roce 1947 a od roku 1949 se ve společné organizaci významnou měrou podíleli na plnění výcvikových úkolů i na sportovních úspěších: při překonávání rekordů a v boji o cenné kovy na mezinárodních soutěžích a mistrovstvích světa.

Plk. Ing. Jindřich Starý a Přemysl Nosek pak předali bývalým členům paraoddílů SB, Sokola, a Dosletu Čestná uznání a Pamětní listy. Čestné uznání udělené in

memoriam prvnímu veliteli československých sokolských parašutistů doc Ing. Štefanovi Gronskému osobně převzala jeho dcera, paní Ing. Světlana Louženská.

Tvrdé začátky v prvním kurzu instruktorek, obtíže při budování výcvikových středisek, výstavbě organizační struktury a problémy při zajišťování seskoků v éře Sokola připomněla jedna z „matek-zakladatelek“ – Vlasta Rybínová.

Zdravici za zlínské výsadkáře pronesl jejich „nestárnoucí nestor“ Alfonz Kolář. Letos oslavil 85. narozeniny, a protože podle jeho fyziky a elánu by mu to nikdo nevěřil, dostal od pražských parašutistů dort, na kterém to měl čokoládou potvrzeno písemně.

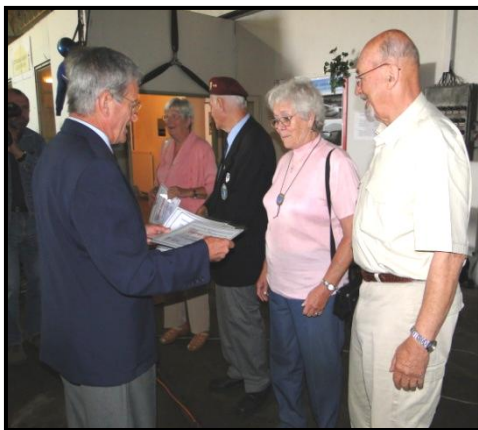
A pak spustila country kapela Semenáči písničky, které znáte od trampských táboráků. Teprve teď, když přítomní při předávání diplomů zjistili, ke komu které jméno patří a konečně s překvapením poznali své dávné známé, začal ten správný rachot. Vždyť se tu někteří „kluci a holky“ setkali doslova po šedesáti letech! Na každém se čas nějak podepsal; červený barek kryl zpravidla šediny či plešku, někomu se zvětšil objem v pase, jinému endoprotéza vtiskla do ruky hůlku, ale náladu měli všichni výbornou. A tak se vzpomínalo, prohlížely se fotky, sdělovaly počty vnoučat a pravnoučat, někteří si i zatancovali.

Vlasta Rybínová a Růžena Borská-Doležalová z legendárního prvního kurzu instruktorek se sešly s pplk. Zdeňkem Sigmundem, který je tenkrát proháněl na překážkové dráze. Potkali jste tu naše dvě absolutní mistry světa – Jožku Jiravskou-Maxovou z roku 1956 a Boženu Kovačikovou-Rejzlovou z roku 1960, členy mistrovských družstev a medailisty z Bratislavy, Orange, Bledu, Szolnoku – Danu Kuldovou-Jarkovskou, Zdeňku Zárybnickou, Evu Hříbalovou, Václava Hynka, Helenu Tomšíkovou, Anežku Zuberskou, Danu Kadlecovou, Ivana Hoššo, Standu Lacinu i Honzu Hořka – dlouholetého trenéra čs. reprezentace a posledního žijícího člena výpravy, která v roce 1954 přivezla první medaile z mistrovství světa. A mohli jste tu získat i autogram populárního herce Vladimíra Brabce, o kterém málokdo ví, že absolvoval v Sokole parašutistický výcvik včetně tří seskoků na VJ-1 z památné dakoty.

Jménem organizačního výboru bych chtěl poděkovat v první řadě Vysokoškolskému středisku ve Staré Aerovce za maximální vstřícnost a všestrannou podporu, zejména pak Ing. Luboši Zahradníkovi za neskutečné osobní nasazení, dále Aeroklubu ČR za finanční podporu a sekretariátu v čele s panem Dodalem za pomoc v administrativních záležitostech. A samozřejmě všem členům organizačního výboru pod taktovkou kolegy Řandy, jmenovitě Vlastě Rybínové, kolegům Urbanovi, Quiquerezovi, Lajpoldovi, Tvrzovi, Turkovi a bývalým členům AK Letňany Jarce Markové, Janu Kadlecovi a Bohumilu Bezuchovi, kteří obětovali přípravě akce spoustu volného času a mnoho hodin spánku.

Těším se na příští setkání po šedesáti letech!

Bořek Vejvara

INVENTURA NAŠÍ OSLAVY

Z dvanáctého září zbývaly už jen dvě hodiny, když jsem se konečně uvelebil a poslední autobus se vydal na Kutnou Horu. Připadal jsem si jako bych právě zdolal Everest. Jenom ta skvělá slivovice, kterou mě vyztužili kolegové z Moravy, odháněla spánek. A tak jsem se rozhodl udělat inventuru té naší oslavy.

Tak jaká vlastně byla? Co se nám povedlo a co nepovedlo?

Především účast. Obeslali jsme celkem přes 180 bývalých sokolíků, dosleťáků a členů Svazu brannosti. Přihlásilo se jich 78. Jenže pak televizní rosníčky předpověděly tlakovou níž se středem bůhví kde, přeháňky, déšť a ochlazení. A revmatické klouby, arthrotické kosti, ischemické choroby srdeční a jiné lahůdky seniorského věku zatroubily k ústupu.

Když se začaly omluvy množit, řekli jsme si, že je třeba povolat zálohy z mladších ročníků. Konečně, během těch šedesáti let se rodili další výsadkáři a co jich bylo! (však jsme nějací chlapi, ne?), něco už měli po nás v genech, něco jsme je naučili a ani oni neměli hlavy jenom pro čepici. A tak jsme zmobilizovali dalších 25 bývalých reprezentantů a 20 bývalých krajských a 3 ústřední instruktory. Samá mládež od šedesáti výš.

Uvítali jsme i delegaci ze Slovenska: předsedu výboru KVV SR plk. Ing. Antona Múdreho, jeho zástupce Meheše, předsedu parakomise AeSR Ing. Vlado Zámečníka a autora rozsáhlých Dejín parašutizmu na Slovensku Emila Tencera. Kolegu Franíka do zahraniční delegace nepočítám. Má sice slovenské občanství, ale jako výsadkář je doma „od Šumavy k Tatrám“.

Organizace – no – řekl bych na stupni „dělali jsme, co jsme mohli“. Takže představa brány otevírající se přesně v deset vzala samozřejmě za své, už proto, že kolegové, kteří přijížděli z větší dálky, museli mít časovou rezervu, neboť dopravní situace bývá nevypočitatelná. Pozdní instalace tabulí s padákem, které měly usnadnit orientaci, měla za následek několik zoufalých telefonátů – ještě že už existuje mobil!

Padla kritika, že na závěr jsme si nezazpívali Duní stroje vzduchem. To je nepopiratelný fakt. Jenže on se vlastně žádný závěr nekonal. Oddalovali jsme ho neustále v naději, že Andula přece jen přiletí a seskoky i slíbené vyhlídkové lety budou. A než nám z Tachova oznámili, že se definitivně letět nedá, účastníci jaksi vysublimovali, vypařili se. Tedy oni se s námi loučili, mnozí děkovali, byla objetí, ba i sem tam pusa padla. Ale když jsme se doloučili, zjistili jsme, že už nemá kdo zpívat druhý hlas.

Výstavka, myslím, nebyla špatná, i když ji dělali ryzí amatéři. Poděkování zaslouží zejména Vlasta Rybínová a Jirka Urban za přípravu materiálů, Jirka Urban a Honza Kadlec za zhotovení fotografií a kopií dokumentů, Quido Quiquerez za instalaci (přestože chodí po úrazu ještě o berlích, nikdo mu nedokázal vyrvat

z rukou panely, které láskyplně přenášel na svůj improvizovaný „hoblponk“). Modely překážkové dráhy, trenažeru, dakoty s vyskakujícími parašutisty, padákové věže a padákového katapultu – mistrovská díla kolegy Lajpolda – budily zasloužený obdiv všech návštěvníků. Nainstalovaná VJ-1 vyvolávala vzpomínky a zamilované pohledy těch, které kdysi tato jejich maskovaná milenka svírala v pevném objetí důkladně utažených popruhů. Hned vedle RZ-20 – padák, na kterém začínali v roce 1947 parašutisté Slovenského národního aeroklubu. A jako drahokam v královské koruně – jeden z prototypů prvního československého padáku PAK F.P.S. z roku 1927, dokonce vybavený zařízením pro odhoz! Doposud nikdy nebyl vystavován. Za zapůjčení těchto skvostů vřele děkujeme řediteli a dalším pracovníkům Vojenského historického ústavu.

Neustálá skrumáž před třemi vitrínami s úžasnou sbírkou parašutistických odznaků kolegy Řepky jasně ukazovala její hodnotu a krásu. Však také Mirek strážil svůj poklad jako oko v hlavě.

Diplomy se líbily a z 210 byla chyba jen na jednom – reklamaci vyřídíme co nejrychleji. Těm, kteří je nemohli převzít, zajistíme dodání i s tímto číslem Padáčku do domu.

Unikátní fotografie, plánky a dokumenty na šestnáci panelech seznamovaly účastníky s historií parašutismu v Česku v letech 1918 až 1974. V tom roce naposledy zvítězily na mistrovství světa klasické padáky nad útočícími křídly. Začínala nová éra sportovního parašutismu. Někteří z účastníků srazu pokračovali v seskocích i v dalších letech, avšak v jejich srdcích i vzpomínkách navždy zůstal obraz bělostné nebo maskované kopule, která jim umožnila první vzrušující ponor na dno vzdušného oceánu.

Bohužel, týden před termínem setkání jedno z letadel, která měla předvádět letecký souboj, havarovalo tak, že opravu nebylo možno stihnout. Špatné počasí a katastrofa jiného letadla v místě, odkud měla přiletět AN-2, znemožnily i seskok parašutistů a slíbené vyhlídkové lety.

A pak spustila country kapela Semenáči, konferování se ujal kolega Turek a o nějakém programu už nemá cenu mluvit. Sešla se tam spousta lidí, kteří kdysi prožili snad nejkrásnější okamžiky svého života pod vrchlíky padáků, v partě stejných nadšenců a obětavců, jakými byli oni sami. A pak se neviděli čtyřicet, padesát a někteří celých těch šedesát let! A celou tu dobu vzpomínali a snili a neměli s kým si o tom popovídat. Protože kdo sám neprožil ten okamžik, kdy se vysoko na obloze otevrou dveře letounu, kdy zazní toužebně očekávané a trochu obávané a tvrdou dřinou zasloužené slůvko Vpřed! – ten nikdy nepochopí.

A teď, když se díky nekonečnému vyvolávání jmen při udílení diplomů poznali - panebože támhleto je ta žába, která se mi v táboře na Trojáku tak líbila, a támhle ten plešatej dědula mě tejal na hrazdičce, až jsem měl modřiny po celém těle! – začalo to pravé mecheche. Vytvořily se dvojice, skupinky, hloučky a vzpomínalo se a dávaly se do placu historiky veselé i smutné, občas trochu popletené nebo upravené sklerózou, ale to nikomu nevadilo. Do toho hrála trampská kapela chytlavé melodie táborových ohňů – někteří si dokonce i

zatancovali. Fotografovalo se, vyměňovaly se adresy a telefony, navazovaly se nitky, které život zpřetrhal.

Tak jaká byla ta naše oslava? No – jako oslava řekněme – kontroverzní (to se teď hodně používá místo českého „šlo to – ale...“) Ale jako setkání po letech – dobrý.

„Tak pane – konečná – vystupovat! V sobotu tenhle autobus jede jenom do Zásmuk.“ A je po euforii. Když jsme uklízeli padáky, vyhodil jsem si plotýnku a teď lezu ze schůdků autobusu zlomený jak smuteční vrba. Jsem utahaný, nevyspalý, necítím záda, zato cítím nohu, která mě zlobí už osmnáct let od té zatracené chvíle, kdy jsem si ji zlomil při přistání na plot. Domů do Těšínek je to ještě deset kilometrů, je skoro půlnoc. Ještě že už existuje mobil a automobil. A k tomu zlatá, obětavá a chápající manželka. Přijela v noční košili, naložila tu svoji trosku, dohlédla na hygienu, nakrmila, napojila, do postýlky uložila. Byla neděle, jedna hodina po půlnoci. Vzbudil jsem se v pondělí v poledne.

Ale stejně to bylo fajn.

Bořek Vejvara

V PŘÍBRAMI NA OVP-80

Koketování o možnosti uskutečnit seskoky na dosluhujících vojenských padácích OVP-80 začalo loni v září s 1. vojenským paraklubem Plzeň, s Vladkou a Petrem Blahoutovými. Počítal jsem původně asi s pěti skokany z KVVV Praha a KVV Plzeň. Všechno trochu vážlo na povinnostech Petra Blahouta, jednoho z mála lidí majících „certifikát“ na školení na OVP-80 i (zatím) provozuschopná „ovépéčka“. Až teprve začátkem července přichází zpráva: „Jsem tady, pokud zájem trvá, můžeme jít na to.“

Je stanovený i termín seskoků – 21. až 23. srpna. Bude teorie, testy, atd., seskoky v Příbrami. Když nastává den D, omlouvá se chořící Olda Visingr, Jardovi Veselému končí platnost zdravotní prohlídky... a účast potvrdí jen Tonda Štrajt.

V pátek odpoledne 21. srpna dorážíme s Tondou do sídla 1. vojenského paraklubu Plzeň v Dolní Vlkyši. Kontrola licencí, platnosti zdravotních prohlídek, pojištění, atd. K našemu překvapení dalších sedm zájemců o kurs na OVP-68, kteří přijíždějí krátce po nás, jsou mladí lidé ve věku 20 až 25 let. Místo seskoků na křídlech chtějí začít svůj parašutistický život na kulatých vojenských padácích. Se zájmem pozorujeme jejich školení.

V sobotu už krátce po osmé jsme na příbramském letišti, kde nás čekají můstky a lavička. Boucháme sebou hrdinsky až po třetí stupeň můstku. Tondovi povolí noha v lehkých kanadách, já jdu nechtíc do parakotoulu, tělo, paty a kosti dostávají zabrat.

Začíná pršet. Lehká snídaně v letištním baru a čekání. Nečekáme sami. V nově postaveném hangáru (fabrice na tandemy) čeká téměř dvacítka tandempilotů na

svou práci. Počty jejich seskoků se pohybují od 1200 do 9600. Na letišti mají připravené dvě L-410 a za hangárem vyčnívá „naše“ zaplachtovaná AN-2. Televize se nás každou hodinu snaží přesvědčit, že nad Příbramí je už vlastně hezky, ale oblačná fronta postupuje pomalu, základna mraků se tu drží ve 400 m.

V jednu hodinu to „odpískaly“ tandemy, nám instruktoři dávají čas na definitivní rozhodnutí do tří. Diskutujeme o možnosti uspořádání českého mistrovství veteránů, o končící životnosti padáků OVP-68 a OVP-80, řešíme už náhradní termín seskoků, další spolupráci (seskoky křídlo – sníh – prosinec), doladíme teorii přistávání na OVP- 80.

Ve dvě hodiny jemně mrholí, obloha se začíná protrhávat. AN-2 je odplachtovaná, je čas na nácvik výskoků z letadla, zdůrazňují se zakázané prostory k přistání. Tonda si stahuje nohu obvazem, utahuje tkaničky, ale nakonec zůstává na zemi, bude fotit.

Je 14.30 - nástup do letadla, v 600 m vztyk a frčíme v pořadí OVP-80, pak sedm OVP-68. Výskok, odpočítání pěti sekund, otevření padáku, kontrola vrchlíku, orientace, první zatažení za zadní kolíky a „skotačení“ živého padáku OVP-80 ve vzduchu. Nakonec otáčka a příprava na přistání po větru. Tahám za zadní kolíky asi moc, protože padák se roztančí a začíná couvat. Matička země – pole po žních - je po dešti měkká, ale i tak není přistání jak z učebnice – nohy, zadek i přilba se využije.

Radost z úspěšného seskoku trochu kazí zlomená noha jednoho z „noviců“ parašutizmu, už smutně sedí v dodávce. A kdo půjde ještě jednou? Tentokrát se zvedla i Tondova ruka. Ve čtyři hodiny nástup do letadla, nějaké společné foto a jsme ve vzduchu. Jdu jako třetí a po mně Tonda, který ještě v letadle spekuluje, jak se odrazit bolavou nohou. Máme 600 metrů, vztyk a sypeme se z letadla, jedno klasické OVP-68 a dvě „medúzy“ OVP-80. Vysazení je tentokrát blíž letišti. I když nebrzdím tak „udatně“ jako poprvé, padák při přistání po větru opět couvá, přistání je jemnější, ale parakotouly dozadu nemám natrénované. Ve vzdálenosti asi 100 m přistává Tonda, není to do učebnice parašutizmu, ale když obíhá padák, vidím, že je v pohodě...

Tak jsme stihli díky 1. vojenskému paraklubu Plzeň skočit si na vojenském kulatém padáku OVP-80. Padák nemá dopřednou rychlost, vak vrchlíku je nahrazen kontejnerem krabicového tvaru, na řízení živě reaguje. Při prudkých pohybech má tendenci „roztancovat“ se do stran. Přistání po větru bylo teoreticky správné, problém byl v tom, že vítr byl slabý, asi do 2-3 m, a nepoužil jsem (nezaháknul) přední rámečky, které by zvýšily stabilitu. Celkově spokojenost, prakticky ukončení „vojenského okruhu“ na padácích OVP-65, OVP-68, OVP-68/76M, Mars –330 a VTP-100 seskokem na OVP-80. Tonda si (zatím tiše) připsal seskok č.150, já jsem se dostal k 78. Ocenili jsme vysoce profesionální přístup členů 1. vojenského paraklubu Plzeň při strojení, vysazování a samozřejmě při teoretické přípravě.

(Redakčně kráceno, celý článek je k dispozici u redaktorky)

Vlado Gajdoš

STÁLE JEŠTĚ NA PADÁCÍCH

Pokračování z čísla 5

Seskoky veteránů v roce 2005 v Lučenci byly pro nás v podstatě poslední na padácích OVP-80. Tyto padáky už překračovaly svou životnost, ale stále byly spolehlivé, jen pro nás starší veterány byla přistání stále tvrdší.

V roce 2006 měla naše veteránská parta ve skákání přestávku, ve které jsme se rozhodli pro přeškolení na padáky typu křídlo. Prvními průkopníky byli v roce 2007 Jiří Urban, Ludvík Dvořáček, Drahoň

Tvrz a Antonín Štrajt. Přeškolení a dva seskoky se uskutečnily 19. května v Paracentru Příbram na letišti Dlouhá Lhota. Skákali sme na školních padácích typu křídlo z AN-2 z výšky 1200 m. Přišel nás tam tehdy podpořit kolega Zámečník se synem, který je šéfem letňanského aeroklubu (všechno nám natočil na CD), jako fotoreportérka pracovala kolegyně Štrajtová a fandili nám členové z Klubu vojenské historie. Bylo to pro nás něco nového a na zážitek z prvního letu na křídle budeme vzpomínat celý život.

Rok 2008 byl na seskoky nejbohatší. Nejdříve jsme skákali v Aeroklubu Hořovice, kde tehdy šéfoval instruktor Josef Ebr. Když nám podepisoval certifikáty o provedeném seskoku, nikdo z nás, ani on netušil, že za rok jej budeme vyprovázet do parašutistického nebe po jeho tragickém tandemovém seskoku.

Měli jsme skákat v sobotu 28. června, a už nás bylo víc: připojili se kolegové Oldřich Visingr, Vlado Gajdoš a Jaroslav Veselý. A podpořit nás přišli nejen členové z Klubu vojenské historie, ale také kolega Jirka Kořízek, Karmela Štrajtová a Hanka Kejvalová, moje partnerka. Ale nepřálo nám počasí a předpověď na neděli nebyla o nic lepší. Tak to někteří vzdali, jeli domů. Vydržela jen základní parta Urban, Dvořáček, Visingr a Gajdoš a skutečně se vytouženého seskoku dočkala. Skákali jsme na padácích HOP 260 z AN-2, z výšky 1400 m, bez problémů, v pohodě, jako staří mazáci.

Další velmi vydařenou akcí byly seskoky 23. srpna v Paraklubu Olymp na letišti v Kolíně. Ač počasí nebylo zrána moc ideální, celá naše parta byla od rána na letišti v pohotovosti, jen já, nevěřící, jsem zůstal na chatě. Pak ale zavolal Tonda, že se bude skákat, že už dělají předseskokovou přípravu, abych rychle přijel. Naložil jsem Hanku a ujížděli jsme do Kolína. Tam už čekali jen na mně, jen jsem měl jště přinést do nějakého kelímku vzorek moče. Málem jsem na to naletěl, ale přece jen znám vtipálky Oldu a Tonda, a tak jsem váhal, než mě zachránil povel instruktorů jít fasovat padáky. Jinak by se hoši asi hodně dlouho bavili na můj účet.

V Kolíně se tehdy sešla parta ve složení Urban, Dvořáček, Visingr, Štrajt, Gajdoš a Quido Quiqverez. Ten měl při přistání nehodu, jak se chtěl trefit přesně na kříž, poranil si nohu. Mimo Jirky a Qvida jsme tehdy všichni provedli dva seskoky, Gajdoš a Štrajt si dokonce skočili po jednom desetivteřinovém volňásku. Skákalo

se z letounu L 410 UVP na padácích HOP 260 a PA 240 z výšky 1200 a 1500m. Kouče nám dělal kolega Jindra Kubík a fotoreportérku opět Hanka. Personál a instruktoři Paraklubu nám fandili a jejich zásluhou jsme se dokonce ocitli na stránkách internetu (www.padani.wbs.cz) se sympatickým komentářem.

Poslední seskoky loňského roku se konaly 4. a 5. října na letišti Skywalkers v Mostě z letounu M 330 Skywalkers na padácích PAC 750 XL z výšky 1200 m. A zase stará parta, Dvořáček, Štrajt, Visingr, Tvrz a Gajdoš. Fandili nám koega Standa Lacina s manželkou Jájou a Hankou.

Tento seskok byl pro nás zase něčím novým. Skákali jsme poprvé z M 330, který má tak nízké dveře, že se musí skákat ze sedu. Bylo to dost obtížné, neboť nám silný vír od vrtule lomcoval nohama, které neměly oporu, a proto jsme museli dávat pozor, abychom nevypadávali po hlavě do kotrmelce. Doplatil na to Drahoň Tvrz, který prošel šňurami a uvízl za nohu a zároveň ho to škrtilo. Duchapřítomně odhodil hlavní padák a bez problému přistál na záložním. Místní personál mu přišel poděkovat, že situaci s takovým klidem vyřešil. V takové chvíli zazmatkovat, to by byl konec a aeroklub by měl velké problémy. Drahoň však ještě dlouho bolela odřená noha. Jak je vidět, tento náš sport si také občas vybere svou daň za naši radost ze skákání.

Spolu s námi provedla tandemový seskok také kamarádka Jirky Urbana Vitová a tandem zkusili i Olda Visingr a jeho dcera. Pro úplnost dodávám, že v loňském roce provedly u příležitosti sportovního setkání v Prostějově tandemový seskok také kolegyně Růžena Čermáková a Karmela Štrajtová.

O letošních seskocích si povíme v příštím čísle.

Ludvík Dvořáček

VÝSADKÁŘEM PROTI SVÉ VŮLI

Na závěr školy koncem července roku 1953 se odehrával v každém vojenském učilišti obvyklý ceremoniál. Předposlední den jmenování absolventů poručíky rozkazem ministra obrany, poslední den slavnostní vyřazení a poté toužebně očekávaná dovolená. Všichni už měli sbaleno a každý věděl, kam po dovolené nastoupí. I já měl svoje jisté. S využitím prospěchového bonusu jsem měl určovací lístek znějící na vytouženou posádku v Brně, odkud pocházím.

Večer po jmenování bylo vše jinak. Byl jsem povolán na „kádrovku“ kde mi odebrali původní určovací lístek a dali jiný, znějící na VÚ 8280 Prešov. Nikdo se mě na nic neptal, pouze upřesnili, že se jedná o výsadkové ČVO. Jen matně jsem tušil, že moje příští působiště je někde na východním Slovensku. Žádné protesty nepomohly, rozkaz je rozkaz. Kádrováci asi někde vyšťárali, že jsem před nástupem do vojenské školy absolvoval v civilu výsadkový výcvik i nějaký ten seskok na padáku VJ-1 v sokolském paraoddíle v Brně. Já jsem se s tím nikdy nikomu nechlubil.

Pravda je, že do Prešova jsem nejel sám. Sešlo se nás poměrně dost kolegů z našeho učiliště i učilišť jiných. Ten rok byl opravdu úrodný a byla to asi největší „transfuze“ nejnižších velitelů v historii brigády.

Prešov na nás tehdy udělal nevalný dojem. Velká vesnice s jednou hlavní ulicí, kde jsme se nemohli domluvit. (Čas zapracoval a dnes je to nádherné velké město.) Ještě v den příchodu, po prezentaci, jsme vyfasovali devatenáctky a kanady, naložili nás na „ereny“ a hurá do Košic do přeškolováku v BVŠ.

Přeškolovák byl na vysoké úrovni. Velitelem byl mjr. Josef Mrázek, jeho zástupcem kpt. Paluška. Výsadkový výcvik vedl kpt. Křivan, naši tělesnou kondici střídavě utužovali kapitáni Blažej a Opletal. A byla tam řada dalších náročných velitelů a náčelníků, kteří si nás podávali z ruky do ruky. Počínaje rozcvičkou šlo všechno ráz na ráz od rána do večera, ale i v noci. Hlavní důraz byl položen na výsadkovou, tělesnou a střeleckou přípravu a metodické vedení výcviku.

Na rozdíl od výcviku v Sokole byla výsadková příprava mnohem jednodušší, ale stejně náročná. Žádné kotouly, ptákoثرhy (K-5), náběhové lávky a podobné aparáty tam nebyly, jen balení padáků PD-47 bylo nové. Po přezkoušení došlo na praktické seskoky. Nejdříve z balonu, poté z letounu, nejdříve ve dne a potom i v noci, seznamovací i se zbraní. Vyzkoušeli jsme si také střelby z ručních zbraní ve dne i v noci na střelnici v Ťahanovcích. Na závěr jsme absolvovali velice náročné vícedenní komplexní cvičení.

Přeškolovací kurs měl vysokou úroveň a dobře nás připravil na budoucí velitelské funkce. Myslím, že se stal vzorem pro všechny další přeškolováky v bohaté historii brigády.

Po jeho ukončení byl vyhlášen rozkaz velitele brigády s určením na jednotlivé útvary. Já jsem byl určen k 65. výsadkovému praporu, kterému velel pplk. Rusnák. Jako elév jsem velel četě u minometné roty npor. Tomana. Náhodou jsem se tam sešel s Mílou Brabcem, se kterým jsem začínal v paraoddíle v Brně.

A tak jsem se stal výsadkářem, proti své vůli, na dlouhých 19 let, z toho sedm na východním Slovensku. Sloužil jsem v jedenácti posádkách od „Šumavy k Tatrám“, šestkrát jsem se stěhoval, ale ve vytouženém Brně jsem strávil pouhé tři roky v době studií.

Miloslav Juříček

VÍTÁME NOVÉ ČLENY

JAROMÍRA MARKOVÁ, narozená 1946.

Sportovní parašutistka, držitelka odznaku FAI se dvěma diamanty, absolvovala asi 1300 sportovních a soutěžních seskoků. V letech 1972 až 1974 byla členkou státní reprezentace. Pracovala jako správkyň budov v tzv. Tyršově domě. V současné době pečuje o pejška Dana, koupila si počítač, odebírá časopis Jak na počítač a snaží se pronikat do tajů internetu.

JAN ČEJKA, narozen 1944.

Vykonával vojenskou základní službu v letech 1963-65 u 7. pzp ZU v Holešově. Pracoval jako ekonom a správce daně a má dva velké koníčky – je fanda do aut, rád se v tom „hrabe“ a miluje cestování. Navštívil všechny světadíly, v roce 2007 prožil tři měsíce na Novém Zélandě. Klubu může pomáhat s finanční uzávěrkou.

MUSELI JSME SE ROZLOUČIT

23. října jsme se ve strašnickém krematoriu naposledy rozloučili s kolegou kpt. MIROSLAVEM PARVONIČEM, kterému nebylo dopřáno dožít se v příštím roce osmdesáti let. V počátcích výstavby civilního parašutizmu působil jako velitel Pražského kraje. Mírný, rozvážný, výborný organizátor a výsadkář. Čest jeho památce. MM

V pátek 13. Listopadu proběhlo v malé síni strašnického krematoria rozloučení s kol. mjr. MILOŠEM POSPÍŠIPEM, který odešel do výsadkového nebe ve věku 75 let. Jako náčelník výsadkové služb u leteckého pluku ve Kbelích měl na svém kontě asi 3000 seskoků. B.B.

UDĚLENÍ VYZNAMENÁNÍ, DIPLOMŮ A BLAHOPŘÁNÍ

Celostátní výbor KVV Prostějov udělil na návrh výboru KVVV Praha

MEDAILI ZA ZÁSLUHY

kol. plk. v.v. Vladislavu MRÁZKOVI, nar. 1924, při příležitosti jeho 85. narozenin. Medaile byla udělena za aktivní podíl na rozvoji výsadkového vojska v době jeho aktivní služby, za zásluhy o rozvoj našeho klubu a udržování tradic výsadkového vojska. Jmenovaný je zakládajícím příslušníkem VV, pracoval ve vedoucích funkcích na ZVO a MNO, kde přímo ovlivňoval činnost VV. Byl zakládajícím členem našeho klubu a je autorem výsadkové poezie.

PAMĚTNÍ MEDAILI

kol. Ing. Miroslavu MRÁČKOVI, nar. 1929, při příležitosti jeho 80. narozenin. Jmenovaný se významným způsobem podílel na zabezpečování různých dobrovolných akcí našeho klubu, na jeho reprezentaci při praktických aktivitách klubu i na udržování tradic výsadkových jednotek.

BLAHOPŘEJEME K ŽIVOTNÍMU JUBILEU

Josefu ZAHRADNÍKOVI při příležitosti jeho 80. narozenin

pplk. Mgr. Vladimíru BARTOŠOVI při příležitosti jeho 55. narozenin

Všem jubilantům blahopřejeme a do dalších let přejeme
pevné výsadkářské zdraví

Uvedená ocenění budou předána na výročním shromáždění dne 5. prosince 2009

PŘIJĎTE, SEJDEME SE

(Zapište si do kalendáře a rezervujte si čas)

Na členských schůzích ve dnech 20. 5. a 21. 9. 2010 vždy 16.30 hod. v klubovně ČsOL ve 4. poschodí hotelu LEGIE , metro I.P. Pavlova

Na výročním shromáždění dne 11.12. 2010 v 10.00 hod. v jídelně kasáren v ulici Gen. Píky č.1.

Schůze výboru: v klubovně KVV Praha, Křížíkova 12, 1. p., č. dv. 138, ve dnech 18.1., 15.2., 15.3., 19.4., 10.5., 14.6., 19.7., 16.8., 13.9., 18.10., 15.11., 30.11., 6.12. vždy v 17.00 hod.

Na pietním aktu Anthropoid 18.6.2010 v 10.00 hodin v Resslerově ulici a u památníku výsadkářů v Dejvicích.

Setkání paraveteránů v Prostějově - 3.-5. (10.-12.) září 2010 (bude upřesněno)

Den veteránů - 11. 11. 2010 v 16.00 hod. u Památníku výsadkářů v Technické ulici.

Pravidelná setkání veteránů klubu každý třetí čtvrtek v měsíci se budou uskutečňovat v salonku restaurace U PARAŠUTISTŮ v Praze 2, Resslerova ulice, ve dnech 21.1., 18.2., 18.3., 15.4., 17.6., 15.7., 19.8., 16.9., 18.11., 16.12. vždy od 17,00 hodin.

I. MISTROVSTVÍ ČR VETERÁNŮ V PARAŠUTIZMU chystají kolegové Gajdoš a Štrajt. Mistrovství bude otevřené, soutěžit mohou jednotlivci a tříčlenná družstva KVV. Skákat se bude na padácích typu křídlo z výšky 1200 m, s nuceným otvíráním padáku. Pravděpodobný termín - první polovina měsíce srpna 2010. Bližší informace budou oznámeny na výročním shromáždění KVVV Praha a v dalších číslech časopisu Padáček.

Vladimír Gajdoš

NA ZIMNÍ SESKOKY NA KŘÍDLECH se ve spolupráci s 1. vojenským paraklubem Plzeň chystají naši skákající kolegové. Mají letos za sebou už celou řadu seskoků: v červnu na křídlech v Klatovech, v srpnu na OVP-80 v Příbrami a v říjnu opět na křídlech v Jihlavě.

Vladimír Gajdoš

PADÁČEK – Občasník Klubu vojenských výsadkových veteránů Praha. Vychází 3x ročně (ke každé členské schůzi). Rediguje Daga Minkewitzová. Technické zpracování Miloslav Juříček. Autoři snímků: S. Lacina, V. Gajdoš a archiv. Číslo 7 vyjde v květnu 2010. Uzávěrka je 30. dubna, uzávěrka aktualit 11. května.